

[Socialministeren.]

dog være et Forhold, der kommer os alle ved, og som bør ordnes under Hensyntagen til de forskellige Parter i Sagen, Principaler, Lærlinge og Forældre, ikke derimod saadan, at man ganske overlader det til Parterne selv at ordne dette vigtige Samfundsspørgsmaal, som de har Lyst til, hvilket igen vil sige, som Principalerne, som den ene Part ønsker det. Thi det kan ikke være nogen ubekendt, og navnlig da ikke det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (Lange), at som Forholdene ligger her i Landet, er der vel 5 Gange flere, der søger Plads som Lærling, end der kan faa Plads, og efter de forhenværende liberale Læresætninger om Tilbud og Efterspørgsel, som jeg formoder, at det ærede Medlem ikke helt har glemt, selv om han ikke følger dem, vil han nok kunne se, hvad en fri Forhandling mellem Principal og Forældre om Forholdet her betyder, naar der er 5, der løber efter 1. Det er saa oldnordisk, at det selv i 1889 vilde være faldet til Jorden at paastaa, at Samfundet ikke skulde have Interesse i Ordningen af Lærlingeforholdet. Det ærede Medlem maa, inden han naar Kaysers Alder, se at blive mere ungdommelig.

Med Hensyn til Enkeltheder i Forslaget sagde den ærede Ordfører for de Konserverative egentlig kun, saa vidt jeg noterede det, at han forstod ikke, at en Socialminister, som vil være stærkt knyttet til den ene af Parterne, kan ønske at skulle træffe saadanne Bestemmelser som foreslaaet i Lovforslagets § 5. Det drejer sig her om, hvilken Aflønning Lærlingene skal have. Jeg forstaar ikke, hvad der menes med, at Socialministeren, der paa Grundlag af Oplysninger fra Det statistiske Departement om Lønforholdene i de forskellige Fag og efter Forhandling med Fagets Organisationer fastsætter de for det enkelte Fag gældende Procenter, skulde være det mindste generet af at træffe disse Afgørelser, saa lidt som hundrede andre Ting, man maa fastsætte som Minister. Jeg føler mig ikke knyttet til hverken den ene eller anden Part i Forhold, som jeg skal ordne som Minister. Jeg ordner det paa Grundlag af de Bestemmelser, der findes i Lovene, og ud fra de Forhandlinger, der er Tale om, og jeg ved ikke, hvad der sigtes til fra den ærede Ordførers Side, medmindre han har den almindelige Opfattelse, som man har i Pressen, at man ikke skal søge at administrere loyalt, man skal søge at snyde sin Modpart saa meget som muligt. Den Opfattelse har jeg ikke, som Administrator har jeg den absolut ikke.

Jeg kommer saa til det Spørgsmaal, der har været fremdraget, ogsaa af den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, om den Fremgangsmaade, der har været anvendt over for et Forslag af denne Karakter, altsaa at der overhovedet ikke har været afholdt noget Møde i Udvalget, og jeg haaber, at de Udtalelser, jeg fremsætter herom, vil være præget af den værdige og højtidelige Form, der ellers udmærker mig, hvilket blev stærkt fremhævet af den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti. Jeg er nemlig forarget over den Maade, hvorpaa man er optraadt i denne Sag. Nu siger Formanden for det daværende Udvalg, den ærede konservative Ordfører, at det var jo ikke nogen Nytte til, og der var heller ingen Mulighed for at faa det gennemført, saaledes som man saa paa det ira Flertallets Side, derfor var det Spild af Medlemmernes Tid. Det er noget, den ærede Ordfører har opdaget senere, thi da han havde Ordet den 3. December 1932, optraadte han fuldkommen parlamentarisk korrekt. Da sagde han følgende — det kan ses Sp. 341 —:

„I øvrigt egner et Lovforslag af denne Art sig langt mere til Udvalgsbehandling end til en større Forhandling her i Tinget.“

Jeg maa sige, at disse Udtalelser staar pragtfuldt til den ærede Ordførers Udtalelser i Dag. Lovforslaget egner sig langt bedre til Udvalgsbehandling, og Udvalgsbehandlingen bestaar i, at der overhovedet ingen Møder holdes! Det er en udmærket Illustration til det Ansvar, det ærede Medlem føler, ikke alene som Medlem af dette høje Ting, men som Formand for et Udvalg om et stort og omfattende Lovforslag. Han slaar sig selv saa kraftigt, som han overhovedet kan slaas. Det er indlysende, at naar der sidder en lovlig Regering, som har forelagt et Forslag paa et omfattende Samfundsomraade, og dette Forslag er blevet normalt behandlet og vedtaget af det høje Folketing, saa er det parlamentarisk uanstændigt, at det høje Landsting ganske lægger dette Forslag til Side uden at forsøge nogen Art af Forhandling, naar man oven i Købet selv i Forvejen har sagt, at Forslaget egner sig i høj Grad til Udvalgsbehandling, men ikke til lange Taler her i Tinget.

Hvordan den ærede Ordfører vil forsvare denne Optræden, forstaar jeg ikke, og det kan han heller ikke. Det eneste Forsvar, han forsøgte, var det med en Analogi, der dog manglede det for en Analogi nødvendige, nemlig Aarsagernes Lighed. Han sagde, at jeg vilde blive overrasket over at